

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-529/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Nikoline Radičević, Crnac, Sisak, Braće Bobetko 134, OIB: 11664579402, koju zastupaju punomoćnici Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, S. i A. Radića 44/I, protiv tuženika OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o., Zagreb, Savska cesta 32, radi ništetnosti, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 4. svibnja 2026, u prisutnosti punomoćnika stranaka, 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 131007403096, sklopljenog između tužiteljice i tuženika, dana 7. listopada 2013. godine, sadržana u čl. 6.1. Ugovora o kreditu, a koja glasi:

„6.1. Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno, 1 % (slovima jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. naknaditi tužiteljici Nikolini Radičević trošak parničnog postupka u iznosu od 981,18 eur sa zateznom kamatom tekućom od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stopa proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Nikolina Radičević podnijela je ovom sudu tužbu protiv tuženika OTP banka d.d., radi utvrđenja ništetnosti.

2. U tužbi tužiteljica navodi da je s tuženikom 7. 10. 2013. godine sklopila Ugovor o kreditu, broj: 131007403096 na iznos od 33.500,00 kn. Odredbom čl. 6.1. Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužiteljicu platiti troškove odobravanja kredita i to 1% od iznosa odobrenog kredita, bez da joj je prethodno jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, zašto je baš određena naknada u visini od 1 % od iznosa odobrenog kredita, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom. Tužiteljici je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši je dana 09.10.2013. godine za iznos od 335,00 HRK/44,46 EUR s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle sa uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je isplatio drugi, manji iznos kredita. U svakom slučaju, takva djelatnost svakako predstavlja osnovnu djelatnost gospodarskog subjekta, trgovca, ovdje kreditora. Pritom tužiteljica ističe da su se o ovom pitanju na isti način izjasnili i viši sudovi RH, primjerice Županijski sud u Zadru u presudi posl. br. GŽ-358/2023 od 23. svibnja 2023.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužba u cijelosti neosnovana, slijedom čega tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev. Nije sporno da je tužitelj sa tuženikom dana 07.10.2013. godine sklopio Ugovor o kreditu, broj: 131007403096 na iznos od 33.500,00 kn (dalje: „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“). Međutim, sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine

odredbe Ugovora nepoštene, a time i nišetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje. Tuženik prije očitovanja na navode u tužbi ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenjem tužbe na utvrđenje. Naime, tužbeni zahtjev postavljen je na utvrđenje nišetnom naknade za obradu i administraciju kredita, kojom je uređeno plaćanje troškova odobravanja kredita (troškovi obrade, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji), ali bez tužbenog zahtjeva za isplatu ili povrat iznosa plaćene naknade. Tuženik ističe kako tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje pravnog interesa za podnošenje tužbe na utvrđenje. Naime, člankom 187., stavak 2. Zakon o parničnom postupku (NN 53/1991 - 155/2023, dalje u tekstu „ZPP“) određeno je da se tužba na utvrđenje može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Dakle, tužitelj za podnošenjem tužbe na utvrđenje mora učiniti vjerojatnim postojanje pravnog interesa upravo za pravnu zaštitu koje pruža eventualno usvajanje tužbe na utvrđenje. Tužitelj u tužbi ne dokazuje postojanje pravnog interesa za puko utvrđenje odredaba Ugovora o kreditu nišetnim već samo nabroja razloge zbog kojih su navedene odredbe nišetne. Međutim, parnični postupak tužitelj nije ovlašten voditi ako rezultat postupka za njega ne bi predstavljao neki opravdan interes pa je predmetnu tužbu potrebno odbaciti. Nadalje, tužitelju ne pripada pravo na posebnu pravnu zaštitu koju pruža eventualno usvajanje tužbe na utvrđenje zato što bi istu zaštitu mogao ostvariti kondemnatornom tužbom. U sklopu eventualnog postupka koji bi tužitelj inicirao kondemnatornom tužbom za isplatu odnosno povrat po eventualno „nišetnoj“ odredbi, tužitelj bi mogao ishoditi odluku suda o navodnoj nišetnosti spornih Ugovornih odredbi kao odluku o prethodnom pitanju u sporu u kojem bi odluka o glavnom pitanju zavisila o utvrđenju spornih odredbi nišetnima, a sve u skladu s odredbom članka 187., stavka 3. ZPP-a. Tako i Vrhovni sud u svojoj odluci broj Rev 785/1997-2 navodi: „Tužba je u ovoj pravnoj stvari odbačena zbog toga što revident nema pravni interes koji je u smislu odredbe čl. 187. st. 2. ZPP pretpostavka deklaratorne zaštite. Pravni interes za tužbu za utvrđenje naime, u pravilu ne postoji kad tužitelj može svoje pravo ostvarivati kondemnatornom tužbom, što je revident u posebnoj parnici i učinio.“ Također, Vrhovni sud u odluci broj Rev 1716/1999-2 navodi: „Nije na štetu tužiteljice primijenjena niti odredba čl. 187. st. 2. ZPP kada je povodom žalbe tužiteljice presuda suda prvog stupnja ukinuta, a tužba na utvrđenje odbačena. Ovo stoga što je u kondemnatornoj tužbi sa tužbenim zahtjevom na isplatu novčanog iznosa s naslova jubilarne nagrade sadržana pretpostavka postojanja prava na ovu isplatu, zbog čega u takvoj situaciji, a kada se neko pravo može ostvariti kondemnatornom tužbom, podnošenje deklaratorne tužbe na utvrđenje nije dopušteno, a upravo zbog nedostatka pravnog interesa, kako to propisuje odredba iz čl. 187. st. 2. ZPP. Tako pored mogućnosti ostvarenja nekog prava putem kondemnatorne tužbe, suprotno navodima revizije, deklaratorna tužba nije dopuštena.“ Budući da utvrđenje nišetnosti odredbe koja je predmet ovog spora može biti samo ostvarivanje povrata plaćene naknade, a da tužitelj takav

zahtjev nije postavio, postavlja se pitanje postojanja pravnog interesa da uopće zahtjeva utvrđenje ništetnosti. Osim toga, tužitelj nije dokazao niti da postoji motiv za vođenje ovog postupka jer ni u kojem trenutku tužitelj nije prije vođenja parnice tuženiku ukazao na svoje stajalište o ništetnosti navedene odredbe niti zatražio njenu eventualnu isplatu. Ako je tužitelj imao kakav dodatan interes u vezi s navedenom odredbom kredita, mogao je prije pokretanja parnice mirnim putem zatražiti bilo kakvo postupanje o tuženika. U situaciji kada je tužbeni zahtjev postavljen na način kako to čini tužitelj, tuženik nije niti u mogućnosti postupiti u skladu sa zahtjevom tužitelja i bez provođenja parnice, budući da nije razvidno što tužitelj zahtjeva osim pukog utvrđenja. S obzirom na to da tužitelj nije dokazao postojanje pravnog interesa za podnošenje deklaratorne tužbe te da je tužitelj ako pokušava ishoditi povrat plaćenog temeljem predmetne naknade istu pravnu zaštitu mogao pokušati ostvariti mirnim putem ili eventualno kondemnatornom tužbom uz prethodno ispitivanje ništetnosti, tužitelj predlaže sudu odbaciti tužbu. Iz navedenog je razvidno i izigravanje odnosno zloraba parničnih ovlaštenja od strane tužitelja sve kako bi povećao ukupne parnične troškove podnošenjem dodatne tužbe na isplatu nakon vođenja postupka za utvrđenje ništetnosti, a što je sud dužan onemogućiti u skladu s čl. 10. Zakona o parničnom postupku. Naime, tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Tuženik prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZPP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za obradu kredita (čl. 6.1.) uz pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,00% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive.

Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 6. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev. Stoga tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (str. 5-9 spisa), te u dopis tuženika od 12. 12. 2025. (str. 10 spisa).

5. Prema navodima iz odgovora tuženika na tužbu, nije sporna između stranaka činjenična osnova tužbe u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste, te je za zaključiti da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu od 7. 10. 2013. (dalje: Ugovor), broj ugovora 131007403096, koji je sklopljen između tužiteljice kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora, utvrđeno je da banka odobrava korisniku kredita kredit u iznosu od 33.500,00 HRK (čl. 1.1. Ugovora), zatim, da je kredit odobren na rok od 72 mjeseca (čl. 2.2.), te je odredbom 6.1. Ugovora ugovoreno da korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno, 1 % (slovima jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.

7. Iz dopisa tuženika od 12. 12. 2025. proizlazi da je naknada za obradu kredita 131007403096 naplaćena 9. 10. 2013. sukladno čl. 6. Ugovora o kreditu u iznosu od 335,00 HRK.

8. Dakle, iz Ugovora je utvrđeno da je odredbom čl. 6.1. Ugovora ugovorena obveza korisnika kredita da plati troškove odobravanja kredita u iznosu od jednokratno 1 % od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita te je prema podacima iz dopisa tuženika od 12. 12. 2025., navedena naknada tužiteljici u iznosu od 335,00 kn naplaćena 9. 10. 2013.

9. Nadalje, odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi stavka 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 96. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Prema odredbama čl. 102. st. 1. i 2. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna te ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Odredbom čl. 99. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

12. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

13. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalažanje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

14. Nadalje, u odredbi čl. 6.1. Ugovora samo su uopćeno navedeni troškovi odobravanje kredita – troškovi obrade zahtjeva, skrb oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativne i druge radnje dok tuženik tijekom ovog parničnog postupka niti ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili stvarno nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 6.1. Ugovora ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku.

15. Dakle, kako tuženik ne osporava činjenične navode tužbe tužiteljice da je odredba čl. 6.1. Ugovora bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužiteljica imala mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužiteljica nije bila upoznata na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužiteljice kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 96. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

16. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 6.1. Ugovora nepoštena sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a stoga i ništetna temeljem odredbe čl. 102. st. 1. ZZP te čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), a na navedeni zaključak suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 6.1. Ugovora, iako nije ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (jednokratno 1 % od iznosa kredita).

17. Iako je u vrijeme sklapanja Ugovora tuženik imao pravo na ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva prema odredbama Zakona o bankama (Narodne novine br. 84/02. i 12/06.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, ne znači da takva ugovorna odredba koja je unaprijed formulirana i pripremljena od strane tuženika, na sadržaj koje tužiteljica nije imala utjecaja, ne može biti predmet preispitivanja poštenosti po čl. 96. ZZP.

18. Nadalje, naknada ugovorena odredbom čl. 6.1. Ugovora, po ocjeni ovog suda, nije predmet Ugovora, niti cijena ("glavni predmet ugovora", čl. 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.), pa stoga u konkretnom slučaju nema mjesta niti zaključku o nedopuštenosti ocjene je li odredba čl. 6.1. Ugovora nepoštena ugovorna odredba, sukladno odredbi čl. 99. ZZP.

19. Pod ugovornim odredbama koje su obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora“ u smislu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. treba razumjeti one odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga određuju kao takvog, te odredbe koje su akcesornog značaja ne mogu biti obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora“, a kako bi se utvrdilo je li odredba obuhvaćena pojmom „glavnog predmeta ugovora“, treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora kao i pravni i činjenični kontekst.

20. U konkretnom se slučaju, naknada ugovorena odredbom čl. 6.1. Ugovora, unatoč tome što ulazi u ukupan trošak kredita za potrošača, ne može se samo zbog toga smatrati bitnom činidbom, iz razloga što ista ne definira bit ugovora odnosno nije činidba koja ga određuje kao takvog te ugovor može opstati i bez nje, pa podliježe i testu poštenosti.

21. Konačno, protivno stavu tuženika, tužiteljica ima pravni interes za traženje deklaratorne pravne zaštite sukladno odredbi čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP).

22. Naime, prema odredbi čl. 327. st. 1. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba te se prema odredbi čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Navedene odredbe ZOO predstavljaju poseban propis u smislu odredbe iz čl. 187. st. 2. ZPP, a pravni interes tužiteljice za vođenjem ove parnice proizlazi i iz cilja uspostave pravične ravnoteže ugovornih strana jer je tijekom postupka utvrđeno da je tuženik nametanjem dodatne financijske obveze u vidu obveze plaćanja troškova odobravanja kredita znatno narušio ravnotežu u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu, na štetu ovdje tužiteljice kao potrošača, te u konačnici tužiteljica, u slučaju utvrđenja ništetnosti, ima pravo zahtijevati i povrat plaćenog na temelju ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbama čl. 323. ZOO.

23. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužiteljica u cijelosti uspjela u sporu tuženik joj je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti te su tužiteljici sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznati troškovi za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanje na ročištu 4. 5. 2026. u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 20. 2. 2025. u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 8. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu u iznosu od 100,00 eur (Tbr. 9. st.3.), PDV u iznosu od 175,00 eur, te trošak sudske pristojbe na tužbu i na presudu u iznosu od 53,09 eur za svako, ukupno 981,18 eur.

24. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 12. lipnja 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:

1. tužiteljici po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-57cbd**

Kontrolni broj: **09f8c-599c4-2be46**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.